ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ OCT. MIRBEAU

Ο ΜΑΓΟΣ

Ὁ Ἰωσὴφ Ποργκὰλ ἦταν ὁ τελευταῖος ἀντιπρόσωπος μιᾶς οἰκογενείας μάγων, οἱ ὁποῖοι, περισσότερο ἀπὸ ἕνα α ἰ ὦ ν α, ἐβασίλευαν στὴ Φρελλότ. Ὁ πρόπαππός του, ὁ παππούς του, ὁ πατέρας του, ὅλοι οἱ θεῖοι του καὶ ὅλα τὰ ξαδέλφια του ἦσαν μάγοι καὶ διηγόντουσαν γι' αὐτοὺς καταλληκτικὰ καὶ τρομερὰ πράγματα. Μὰ μιὰ τρομερὴ μοῖρα ἐβάραινε τὴν οἰκογένεια αὐτή : ὅλα τὰ μέλη της αὐτοκτονοῦσαν. Πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν, οὔτε ἕνας Ποργκὰλ δὲν εἶχε πεθάνει ἀπὸ φυσικὸ θάνατο στὸ χρεβάτι του, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Ἄλλοι κρεμόντουσαν καὶ ἄλλοι πνιγόντουσαν. Ἀνέφεραν μάλιστα ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ὁ ὁποῖος εἶχε ἐνταφιασθεῖ ζωντανὸς μαζὺ μ' ἕνα μαῦρο γάτο. Ἕνας ἄλλος εἶχε γκρεμιστεῖ ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας. Ἕνας ἄλλος τέλος εἶχε ἀνάψει μιὰ μεγάλη φωτιὰ καὶ, πέφτοντας μέσα, εἶχε καεῖ ζωντανός.

* * *

Ἡ δύναμί τους ἦταν ἀπεριόριστη. Θεράπευαν τοὺς ἀρρώστους ποὺ οἱ γιατροὶ τοὺς ἐγκατέλειπαν, ἔκαναν εὔφορα τὰ ἄγονα χωράφια καὶ μποροῦσαν νὰ σταματοῦν καὶ νὰ προλαβαίνουν τὶς ἐπιδημίες τῶν ζώων. Μὰ δὲν διέθεταν πάντα τὴ μεγάλη τους μαγικὴ δύναμι γιὰ νὰ κάνουν τὸ καλό. Ἀπεναντίας ἀγαποῦσαν περισσότερο τὸ κακὸ καὶ νὰ βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα. Ἔφτανε νὰ βυθίσουν τὴν ἄκρη τοῦ δαχτύλου τους σ' ἕνα βαρέλι μὲ κρασὶ γιὰ νὰ τὸ κάνουν ξύδι, καθὼς ἐπίσης ἔφτανε νἀγγίξουν μιὰ ἀγελάδα, γιὰ νὰ τὴν κάνουν νὰ βγάζῃ, ἀντὶ γιὰ γάλα, αἷμα. Ἀγγιζαν μονάχα ἕναν ἄνθρωπο κι' αὐτὸ ἔφτανε γιὰ νὰ μπάσουν τὸ διάβολο μέσα του καὶ νὰ τὸν κάνουν νὰ πάῃ σὰν τρελλὸς τοὺς δρόμους, στριφογυρίζοντας τὰ χέρια του, κατρακυλῶντας μέσα στὴ λάσπη καὶ οὐρλιάζοντας ἄγρια:

— Ποργκὰλ !... Ποργκὰλ !... Βγάλε τὸ διάβολο ἀπὸ μέσα μου...

* * *

Ὁ τελευταῖος ὅμως Ποργκὰλ, παρ' ὅλη τὴ δόξα τῶν προγόνων του, δὲν ἔννοιωθε κανένα γοῦστο γιὰ τὴ μαγεία, οὔτε καὶ ἤξερε τίποτε ἀπ' αὐτή. Ἦταν ἕνας ἀγωχὸς διάβολος, ἀδύνατος, δειλός, μισοηλίθιος, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε πολὺ νὰ μιλάῃ μὲ τὰ ζῶα. Θὰ ἤθελε νὰ γίνῃ βοσκός, μὰ κανεὶς δὲν δεχότανε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὸ κοπάδι του. Στὶς ἀγροικίες, ὅπου πήγαινε νὰ ζητήσῃ δουλειά, τὸν ἔδιωχναν. Τότε κι' αὐτὸς ἄρχισε νὰ ζητιανεύῃ, μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε τίποτε. Κατοικοῦσε, στὴ μέσῃ ἑνὸς λειβαδιοῦ, σὲ μιὰ καλύβα καμωμένη ἀπὸ σανίδες καὶ ξερὸ χόρτο. Ὁ Ποργκὰλ θὰ πέθαινε σίγουρα τῆς πείνας, ἂν ἡ διεύθυνσις τῆς ὁδοποιίας δὲν τὸν χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ σπάζῃ πέτρες στὸ δάσος τοῦ Πιὲ Φονταίν.

Ἂν καὶ ἦταν πιὸ ἄκακος κι' ἀπὸ ἕνα ἀρνί, τὸν ἔτρεμαν ἐξωρετικὰ στὴ Φρελλότ. Τὸν ἔτρεμαν περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους τρομεροὺς προγόνους του, γιατί—καθὼς πίστευαν—ἕνας μάγος ποὺ κρύβει τὴν τέχνη του καὶ δὲν κάνει στὰ φανερὰ τὶς μαγεῖες του, εἶνε πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τὸν θεωροῦσαν ὑπεύθυνον γιὰ ὅλα τὰ κακὰ ποὺ γινόντουσαν, γιὰ τὸ χαλάζι ποὺ ἀφάνιζε τὰ σπαρτά, γιὰ τὴ βροχὴ ποὺ κατέστρεφε τὴ σπορά, γιὰ τὶς ἀγελάδες ποὺ ἀρρώσταιναν, γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ πέθαιναν. Καὶ γι' αὐτὸ κάθε φορὰ ποὺ οἱ χωρικοὶ τὸν συναντοῦσαν στὸ δρόμο, τὸν χτυποῦσαν λέγοντας : «Μάγε, σοῦ ξαναδίνω τὸ κακὸ ποὺ μοῦκανες !». Ἔτσι τὸ κορμί του ἦταν γεμάτο ἀπὸ πληγὲς παλὲς καὶ καινούργιες. Συχνά, ὡστόσο, ἔτρεχαν πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ ἔλεγαν :

— Μάγε, κάνε με καλά.

— Δὲν εἶμαι μάγος, ἀπαντοῦσε ὁ Ποργκὰλ.

— Σοῦ λέω πὼς εἶσαι μάγος !

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ὄχι !

Καὶ τὰ χτυπήματα ἔπεφταν βροχὴ στὴν πλάτη τοῦ δυστυχισμένου, ὁ ὁποῖος οὔτε ἀμυνόταν, οὔτε παραπονιόταν. Περιορίζοταν μόνο νὰ λέῃ μὲ φωνὴ θλιμένη, ἱκετευτική :

— Μὰ ἀφοῦ σοῦ λέω πὼς δὲν εἶμαι μάγος.

Μονάχα μέσα στὸ δάσος τοῦ Πιὲ - Φονταίν, ὅταν ἔκοβε πέτρες μακρυὰ ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, ὁ Ποργκὰλ ἡσύχαζε. Ἔννοιωθε ἐκεῖ τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο, ὅταν καμμιὰ ἀγελάδα ἐγκαταλείποντας τὴ βοσκή της, τὸν ἐπλησίαζε. **Κουβέντιαζε μαζύ της καὶ τὴν ἐχάιδευε.**

Δὲν εἶχε ξημερώσει ἀκόμη καλὰ-καλὰ, ὅταν ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὁ Ποργκὰλ βγῆκε ἀπὸ τὴν καλύβα του. Μὲ τὸ τσεκοῦρι του στὸν ὦμο, μ' ἕνα κομμάτι ψωμὶ στὸ σακκοῦλι του, πῆρε τὸ δρόμο, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ πήγαιναν γιὰ τὰ χωράφια ἀποτραβιόντουσαν ἀπ' αὐτόν, κάνοντας τὸ σταυρό τους μὲ τρόμο. Λὲν ἐστάθηκε πουθενὰ καὶ παίρνοντας ἕνα μονοπάτι, διευθύνθηκε πρὸς τὸ δάσος τοῦ Πιὲ-Φονταίν. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ξημερώσει μιὰ ἠμέρα σχοτεινιασμένη καὶ βολή.

Καθὼς ἐβάδιζε ἀργά, κουνῶντας τὸ κεφάλι, στὸ στενὸ αὐτὸ μονοπάτι, ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπὸ λαμποῦες γεμάτες νερό, ὁ Ποργκὰλ συνάντησε μιὰ χωρική, ἡ ὁποία μὲ τὰ μανίκια ἀνασηκωμένα κουβαλοῦσε ἕνα κάδο μὲ γάλα. Ἡ χωρική μόλις τὸν εἶδε λοξοδρόμησε μέσ' στὸ χωράφι, ἀπόθεσε κάτω τὸν κάδο της καὶ σταυροκοπήθηκε... Ὁ Ποργκὰλ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του... Πιὸ πέρα συνάντησε μιὰ γρηὰ κοβάλλα σ' ἕνα γάιδαρο.

— Ἔ ! Τιμπὼντ ! τῆς φώναξε. Καλημέρα, Τιμπὼντ.

Μὰ ἡ Τιμπὼντ ἄρχισε νὰ τρέμῃ, λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ ἀπ' τὸ γάιδαρό της καὶ ψιθύρισε :

— Παναγία Παρθένα.

Ἔπειτα, χτυπῶντας τὸ στῆθος της, ἄρχισε νὰ λέῃ διάφορα ξόρκια.

Ὁ Ποργκὰλ καμπούριασε περισσότερο καὶ κουνῶντας πάντα τὸ κεφάλι του, ἔλεγε :

— Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶμαι μάγος !

* * *

Ἀφοῦ πέρασε τὸν κάμπο, διάσχισε ἕνα ποτάμι, καὶ, παίρνοντας ἕνα μονοπάτι, χώθηκε μέσα στὸ δάσος. Καθὼς περνοῦσε, μιὰ ἀγελάδα ποὺ ἔβοσκε χόρτο, σήκωσε τὸ μουσούδι της πρὸς αὐτόν... Ἦταν κόκκινη μὲ βοῦλες πιὸ ἄσπρες ἀπὸ τὸ γάλα της.

— Τί ὡραία ἀγελάδα ! ψιθύρισε ὁ Ποργκάλ.

Καὶ πλησιάζοντάς την, ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ μὲ ἀφέλεια, νὰ τῆς χαϊδεύῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ κυττάζῃ ἂν τὰ κέρατά της ἦσαν πολὺ μυτερὰ στὴν ἄκρη, ἐπαναλαμβάνοντας διαρκῶς :

— Τί ὡραία ἀγελάδα.

Ἔξαφνα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας ἄντρας μ' ἕνα χοντρὸ ραβδὶ στὸ χέρι, παρουσιάστηκε στὸ μονοπάτι. Χειρονομοῦσε, βλαστημοῦσε καὶ φανόταν πολὺ θυμωμένος.

— Γιατὶ ἀγγίζεις τὴν ἀγελάδα μου ! φώναξε στὸν Ποργκάλ.

— Λὲν τῆς κάνω κανένα κακό, ἀπάντησ' ἐκεῖνος.

— Γιατὶ ἀγγίζεις, σοῦ λέω, τὴν ἀγελάδα...

— Σοῦ λέω πὼς δὲν τῆς κάνω κανένα κακό...

— Σοῦ λέω ναί.

— Σοῦ λέω ὄχι.

— Καταραμένε μάγε !

Ὁ χωρικὸς ἐπικαλέστηκε τότε τὸ Θεό, τοὺς ἁγίους, σταυροκοπήθηκε τρεῖς φορές, καὶ στριφογυρίζοντας τὸ χοντρὸ ραβδί του στὸν ἀέρα, κατάφερε ἕνα τρομερὸ χτύπημα ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ποργκάλ, ὁ ὁποῖος κλονίστηκε καὶ σωριάστηκε κάτω βαρύς.

Τότε ὁ χωρικὸς ἔσπασε τὸ ραβδί του στὰ δύο, χάραξε ἕνα κύκλο γύρω ἀπ' τὸ κορμὶ τοῦ Ποργκάλ, πέταξε μέσ' στὸν κύκλο τὰ δυὸ σπασμένα κομμάτια καὶ, σπρώχνοντας τὴν ἀγελάδα του ἐμπρός, εἶπε :

— Οὔστ !

Κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ δάσος.

Ὁ Ποργκὰλ δὲν εἶχε πεθάνει. Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, σάλεψε τὸ ἕνα του πόδι, ἔπειτα τὸ ἄλλο, κούνησε τὸ κεφάλι του, μισοανοιχθώθηκε καὶ κύτταξε δεξιά του, ἀριστερά του, πίσω του. Φαινόταν πολὺ ζαφνιασμένος ποὺ δὲν ἔβλεπε κανένα καὶ ποὺ βρισκόταν ξαπλωμένος ἔτσι καταμεσῆς τοῦ δρόμου. Βοηθούμενος ἀπ' τὰ χέρια του, ἀπ' τὰ γόνατά του, ἀπ' τοὺς ἀγκῶνες του, κατόρθωσε τέλος ν' ἀνορθωθῇ ὁλόκληρος. Μάζεψε τὸ τσεκοῦρι του, καὶ τὸ σακκοῦλι του, καί, νοιώθοντας τρομεροὺς πόνους σ' ὅλο του τὸ κορμί, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, ψιθυρίζοντας :

— Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶμαι μάγος...

— Μάγε, σοῦ ξαναδίνω τὸ κακὸ ποὺ μοῦκανες !...